

SCALA

NOU! NOU! NOU!
în SEZONUL DE PRIMĂVARĂ
A 6^{-A} SĂPTĂMINĂ DE
INVENTAR

COMPLEXUL
COMERCIAL: X
UNITATEA: Y

ANUL XXII
31 MARTIE 1970
16 PAGINI • 1,50 LEI

Victor Eftimiu

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Cînd Nottara ni se plîngea că îmbătrînește, că i-e frică de moarte, îi dădeam ca exemplu — și ochii i se luminau într-un suris copilăresc — un actor englez care a jucat pe Shylock la o sută de ani.

● Nottara avea sînge pe mîini în «Machbeth» și lauri pe frunte în tragediile antice, purta cocoșă în «Cuvîntul mortului», se transforma proteic în atîtea melodrame unde triumfa binele, răul era pedepsit și sufletele tinere palpitau în ritmuri generoase, imaginația prindea aripi. Căci, o dată cu Nottara treceau pe scenă cazanele vrăjitoarelor și munții luminați violet, valurile mării și pădurile de aramă, palatele regești și hanurile blestamate.

● Alexandru Davila și Pompiliu Eliad s-au șters din lumina rampei în preajma cataclismului de acum jumătate de veac. Dar le-a rămas aureola.

În raftul teatral, acești mari șefi pot fi puși, fără posibilitatea vreunei revizuirii, la locul de cinste.

Mai avem multe de învățat de la ei. De dincolo de mormînt, ei ne arată încă drumul.

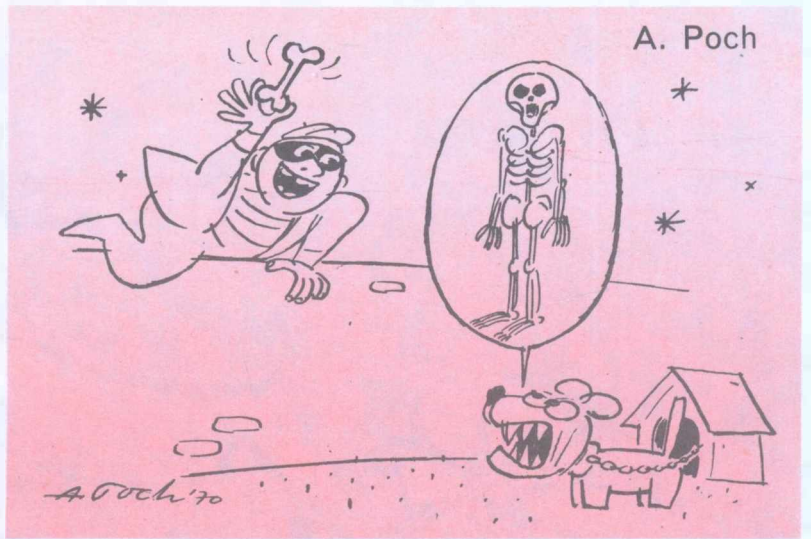
Să-i imităm în pasiunea lor pentru teatru, în gestul și cultura lor, în îndemnul, în îndrumările lor magistrale și fecunde.

● Toate traducerile, pe vremea lui Pompiliu Eliad, erau oscilante de nume mari ale literaturii românești: George Coșbuc, Ovid Densusianu, Brătescu-Voinești, Emil Gîrleanu, Mihail Sadoveanu etc.

În dorul său de a infiripa o dramaturgie națională, Pompiliu Eliad nu se mulțumea cu piesele trimise și citite în comitetele de lectură. El căuta poetul dramatic, se străduia să-l descopere în orice nuvelist, smulgea fîgăduielile de piese de la prozatorii consacrați și sugera subiecte celor tineri, apoi, cînd primea un manuscris, îl ridica pe brațe asemenea unei ofrande și-l purta, ca pe un trofeu, de la biroul directorial la universitate și de acolo în foaierea de repetiții.

● Fără entuziasm nu se creează nimic, mai ales în artă.

● Ultimul rol al lui Nottara, Eduard IV din «Richard III», înseamnă lecția supremă pe care magistrul a lăsat-o urmașilor: noblețea a atitudinii, detalieri a frazei, a cuvîntului, a silabei pînă la cea mai imperceptibilă consonantă, cea mai patetică și mai îndurerată expresie a măștii. Nottara a dăruit toate aceste tinerilor săi colegi, care uită, tot mai mult, că actorul trebuie să fie nu numai talent dăruit de natură, dar și meșteșugar al chipului, al vocii, al trupului său, un compozitor al propriilor sale armonii interioare și plastice.

Un autor NEÎNȚELES

de I. Peltz

Am intrat la nea' Sile, tinichigiul, să-l poftesc... pe acoperișul casei noastre, care s-a cam defectat: să vadă ce și cum?

Spre mirarea mea, l-am găsit înconjurat de mai mulți cetățeni, într-un fel de ședință.

În capul mesei, nea' Sile, în juru-i domnu' Ghiță Pîrîtu, fostul circiumar al cartierului, bătrînul Turturică, percepătorul — pensionar, lanachis, care avusese pe vremuri cea mai bine aprovizionată simigerie, meșterul-croitor Zurgălaie, coana Dobrica, moașa, vestită ghicitoare în cafea și alte citeva molii.

Am dat bună ziua și voiam să mă retrag:

— Vin altădată, am zis.

— Stai, m-a oprit cu un gest autoritar nea' Sile, Dumnezeu ni te-a adus! Tocmai de 'mneata avem nevoie. Șezi!

Și face semn cuiva să-mi ofere un scaun.

Am luat loc.

— Tovarășe, zice nea' Sile, bine c-ai venit. Ai să ne ajuți și 'mneata că ești în problemă. Se numește că ești scriitor.

N-am apucat să-l întreb despre ce e vorba, că nea' Sile a și continuat:

— Uite ce-i: eu am scris o operă și am vrut să cunosc părerea dumnealor, oameni serioși și cu experiență. Acum, că veniși 'mneata e și mai bine! Ne dai un ajutor?

— Mă rog, o fac eu pe modestul, numai să pot.

— Așa, acu' să vă spun titlul.

Și nea' Sile, copleșit de importanță, scoate din buzunarul pantalonului un carnet, își pune ochelarii și privindu-mă pe deasupra lentilelor citește: «**Despre fericirea general-universală și salvarea omenirii pe cale just-spiritu-ală întru statornicirea principiilor de morală mondială**». Autor: Vasile V. Cumpătatul.

După care, fixîndu-mă de astă dată fără ochelari:

— Ce zici? mă întrebă el.

— Mde... ce să zic... poate că-i cam lung.

— Titlul?

— Daa...

— Păi, mai scurt nu se poate, că are multe capitole.

Și către ceilalți:

— Vreți să le auziți?

— Vrem! Vrem! strigară toți.

— E, atunci să începem. Primul capitol: **Ce este fericirea sau de ce sîntem nefericiți?**

Al doilea capitol: **Cum ne salvăm și de ce ne salvăm sau de ce sîntem ageamii?**

Al treilea capitol: **Ce este sufletul sau goana după avere.**

Al patrulea capitol: **Morala sau spune-o p'a dreaptă toată viața.**

Se opri, tuși, își scoase iar ochelarii și:

— Pînă acum, după titluri, ce părere aveți?

Coana Dobrica, moașa, spuse: — E ceva grozav. Da' de Napoleon scrii ceva?

— Ce Napoleon, care Napoleon, sare nea' Sile, aici e vorba de altceva.

— E vorba de salvare. Bine faci, nea' Sile, că-i arzi p-ăia, că pînă vine cu Salvarea...

— Și, după cum pricep eu, bați și în fetele nemăritate! spune Ghiță Pîrîtu, fostul circiumar.

— Da' de micii meseriași pome-nești ceva? se interesează meșterul-croitor Zurgălaie, parcă aud că-i lauzi numai pe tinichigii.

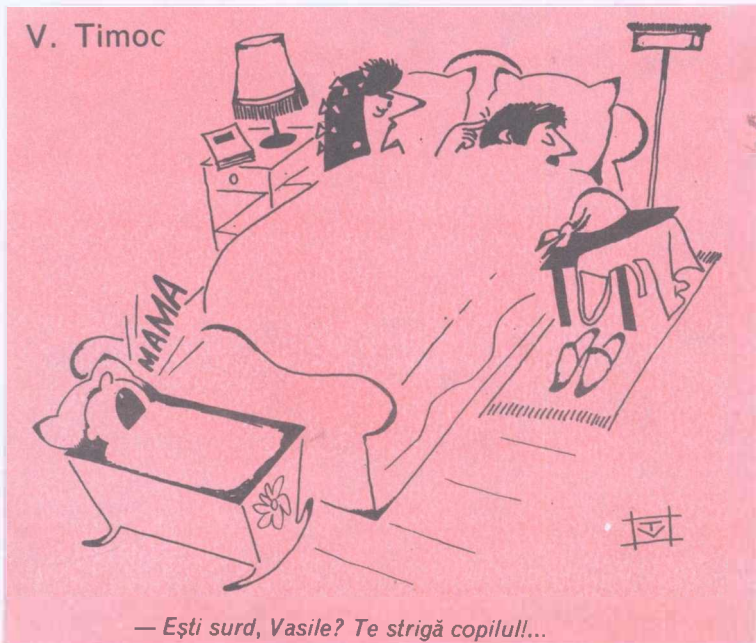
— Da'mneata, tovarășe scriitor, care ești în problemă, ce crezi? Merge?

— Mda... zic... merge... Și, profi-tînd de tăcerea celorlalți, mă ridic și șoptesc la urechea autorului: Nea' Sile, am venit pentru ... știi 'mneata ... ai dres acoperișul,, da' plouă... plouă în casă... Vii pin' la mine?

— Ce vorbești, dom'le? Mie de acoperiș imi arde acu'... Auzi: îi plouă!...

Și cu ochii roată prin casă: — Da' văz că nu m-ați înțeles! Habar n-aveți de nimic!...

V. Timoc

— Ești surd, Vasile? Te strigă copilul!...

Tudor Mușatescu

FIECARE CU PĂREREA LUI

DIN «TIC-TACURILE» UNUI
CEASORNIC

● În viața unii sînt morți, înainte de a le suna ceasul.

● Cucul, din pendulă, îți spune mereu cît e ora, doar de l-o lua cineva drept ceas de mină.

● Orologiile din turnuri provinciale bat miezul nopții numai pentru poeții locali.

● Nu mă «taie» nici un poliglot de pe lume. Mă exprim în trei limbi dintr-o dată.

● Proștul își cumpără degeaba ceas deșteptător.

● S-a spus că «exactitatea, este politețea regilor». Cred și eu că erau exacti, dacă n-aveau altceva de făcut.

● Chiar dacă trăiești o sută de ani, tot într-o secundă mori.

● — Dar ce a avut, frate dragă, bietul Ionescu, ceasornicarul?
— Ceasu' rău, ce să aibă!

● Ceasul nu fărîmițează timpul. Îl pune la punct.

● Dragostea e ca ceasul. Începe într-o secundă, durează o oră și moare într-un minut.

● Cînd ai ceas cu cuc, întoarce ceasul, nu cucul.

● Ceasurile cu briliante, merg exact numai pe mîna femeilor.

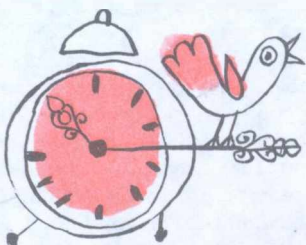
● Cînd te uiți des la ceas, totdeauna ți se pare că a rămas în urmă.

● Cine nu și-a pus în tinerețe, ceasul amanet, înseamnă că n-a avut ceas.

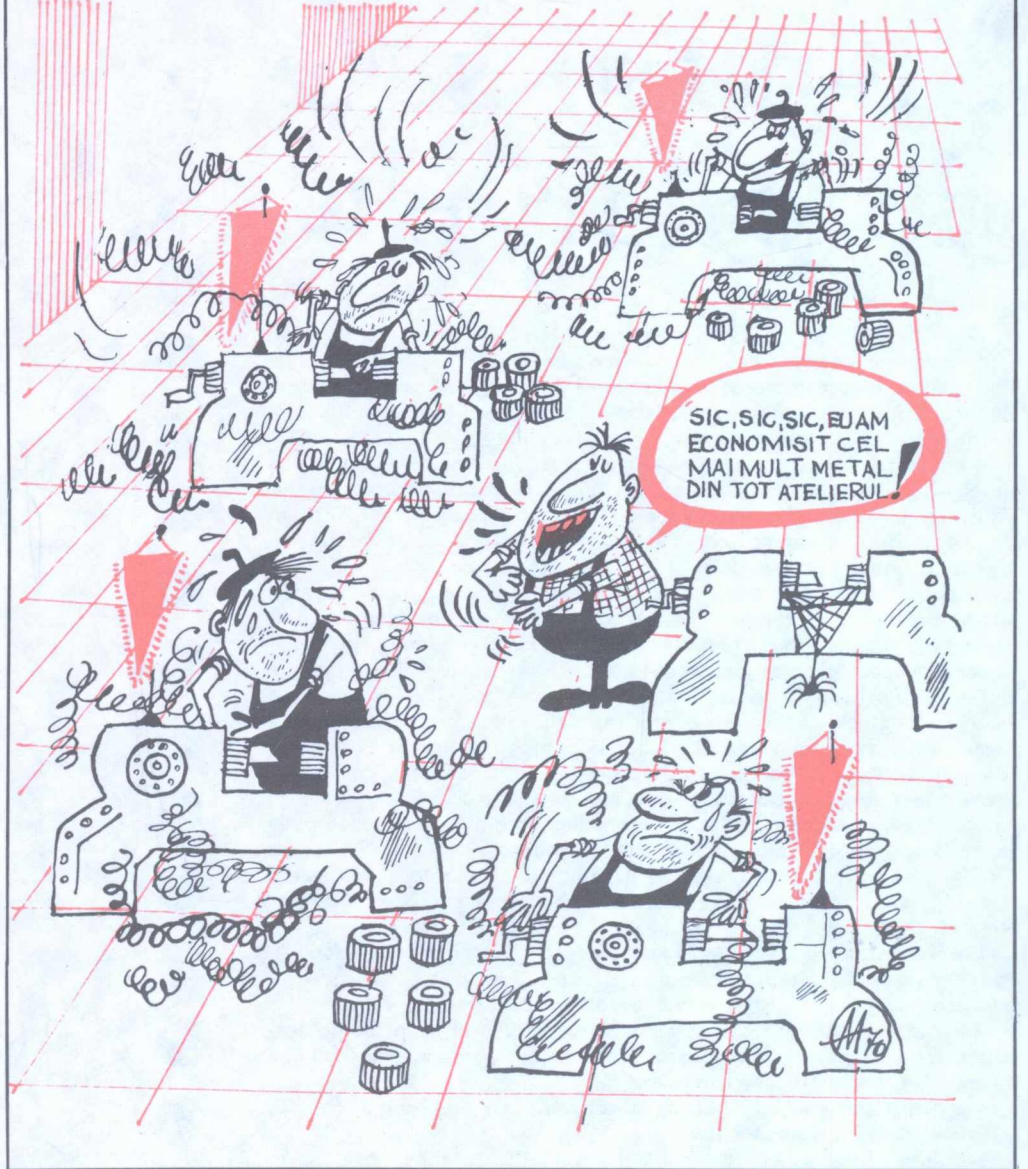
● Toate ceasurile din casă merg înainte, cînd nu e mîncarea gata la timp.

● Leneșul merge ca ceasul cînd stă.

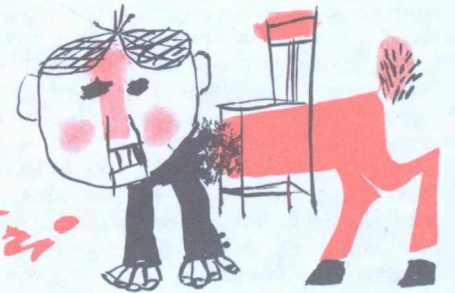
● În dragoste, vino la timp și pleacă la vreme.

Adrian Andronic

Asemănări

de Stelian Filip

*Aș vrea să fiu cît se poate de clar,
Oricît de ciudat o să vă pară:
Semănăm extraordinar
Cu lucrurile care ne-nconjoară.*

*Și mai ales cu ființele
(Desigur, nu în toate privințele
Întrucît fiecare specie are
Trăsăturile ei particulare!)*

*Dar priviți cu atenție cîinii.
Au ochii absolut la fel
Cu ai stăpînului — adică cel
Care le-azvîrle resturile pîinii.*

*(Fenomenul s-a petrecut, cred,
Pe parcursul multor ani și zile,
În timp ce credinciosul patrupe
Și-a privit stăpînul în pupile!)*

*Picioarele dinapoi ale cailor
Născuți în aceeași gospodărie*

*Seamănă cu ale copiilor
Care-i învață la călărie.*

*(N-aș vrea o greșală să fac,
Dar socotesc așa, ca un naiv,
Că faptul demonstrează, instinctiv,
Dorința de a fi cît mai pe plac!)*

*Chiar rațele ce măsoară băutura
În crăcăna lor legănare
Împrumută întocmai alura
Babelor care le dau de mîncare.*

*Iar scaunul șefului, la servicii,
Ii e titularului alter-ego fidel
Încît cînd îl văd mi se pare că nici
N-ar prea mai fi nevoie și de el.*

*În concluzie, un gînd mă scurmă:
Pe nesfîrșita evoluției scară
Riscăm să ne-ajungă din urmă
Lucrurile și ființele ce ne-nconjoară.*

„Dintre sute de catarge“

În paginile revistei noastre am scris, mai demult, despre acele mici reviste apărute în cadrul școlilor elementare și medii, prin străduința elevilor cu înclinații literare și mai ales prin entuziasmul câte unui profesor de limba și literatura română.

Aminteam cazul revistei lunare «Primii pași» (Școala nr. 77, București) ale cărei greutăți de început au putut fi depășite mijlocind și un anumit eroism redacțional. Publicația pionierilor de la Școala nr. 77, într-un tiraj de trei sute de exemplare, se bătea la o singură mașină de dactilograție, care nu suporta mai mult de trei copii o dată.

Astăzi «Primii pași» se tipărește cu acuratețe, are un aspect grafic plin de prospețime și o poezie pe măsura vârstei autorilor care nu ambiționează (și nici nu-i împinge nimeni) să-și exprime ne-ideile prin ne-cuvințe, mai înainte de a fi cutremurați de moștenirile lirice lăsate de Eminescu, Argezi și I. Barbu.

Se pare că revista la care ne referim se află în atenția binevoitoare a organizației de pionieri a Comitetului municipal București, care, în volumul antologic «Dintre sute de catarge», alcătuit numai din lucrări literare pionierești premiate la concursul de literatură (faza municipiu) pe anul 1969, a produs și câteva din producțiile pionierilor de la Școala generală nr. 77, publicate anterior și în «Primii pași».

Până aici totul este în regulă și organizația de pionieri, editoare a acestei juvenile antologii trebuie felicitată pentru promovarea tinerelor talente.

Dar iată că la paginile 73—75 ale culegerii «Dintre sute de catarge» apar trei poezii (Mielul meu, Omul de zăpadă și Salutări din tabără), semnate de pioniera Păcurariu Mihaela de la Liceul de coregrafie.

Păcurariu Mihaela a dovedit cu acest prilej un spirit antologic dezvoltat în dauna simțului de proprietate inexistent. Într-adevăr, nici una din cele trei poezii selectate nu-i aparțin.

— «Mielul meu» a fost publicat în «Primii pași» nr. 3 din 1.VI.1968, sub semnătura lui Roman Robu.

— «Omul de zăpadă» a apărut sub titlul «Clipe minunate» tot în «Primii pași» nr. 5 din 1.XII.1968, sub semnătura lui Dumitrescu Dănuț.

— Poezia «Salutări din tabără» a apărut și ea în «Primii pași» nr. 3 din 1.VI.1968, sub semnătura Vlaicu Cristina.

Nu țin să înfierez în mod special triplul plagiat al viitoarei dansatoare pentru că are cine s-o facă cu mai multă competență educativă decât mine. Însă țin să mă lămuresc asupra unui alt aspect cu implicații ceva mai adânci.

Chiar pe verso-ul paginei de gardă a culegerii «Dintre sute de catarge» aflăm că volumul este alcătuit numai din lucrările premiate la concursul de literatură, scrise de pionieri în anul 1969 — faza municipiu.

Înseamnă că micii autori plagiați au fost privați de premiile cuvenite.

Faptul are gravitatea lui dacă ținem seamă de amărăciunea copiilor depozedați de mica lor gloriolă literară, chiar de cei care au calitatea să le-o confere.

Cit despre fetița plagiatoare, ea va trebui lămurită cu atenție că în viitoarea ei carieră de balerină va fi obligată să evolueze folosind poante proprii.

SPANACUL

de Al. Bilciurescu

*În filme-americe și-n reclame
Ocup un loc de cinstel... Și-n Hercul
Transform rapid pe orișice emul
Ce-mi cumpără trei-patru kilograme!*

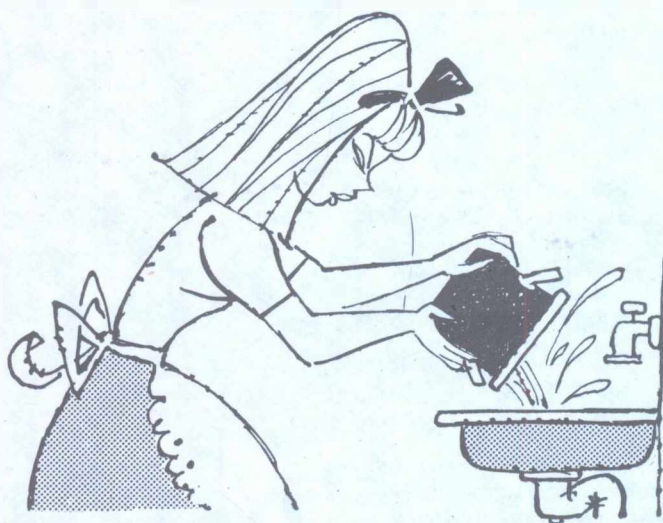
*Boxerul care face un meci nul
Și vrea-n celebritate să se-nhame,
Scăpa-va de dispreț și epigrame,
Spunînd că n-a mîncat spanac destull*

*Eu sînt avînt titanic... Dau vigoare!
Aduc la viață insul care moare
Și fac din orice sfînt un pui de drac!*

*Dar sufăr de-o jignire veche, surdă,
Cînd criticul, cu-o pațimă absurdă,
Afirmă de-un roman că-i un spanac!*

— Hocus!... Pocus!...

... Preparatus!

Îngară

de Sadi Rudeanu

A. intră în scenă grăbit, îmbrăcat în balonseide, cu o valiză în mînă. Caută din ochi, în sfîrșit găsește un telefon public. Face un număr.

A: (tandru, dulce) Alo... tu ești, chérie?... ghici... mulțumesc... bine te-am găsit... mi-ai recunoscut vocea imediat... ei, nu-s chiar atîția ani... poftim?... Păi, eu chiar acum am picat... telefonez din gară... Sigur, trebuia să vin mîine dimineață cu rapidul de 7,45... dar am sosit astă-seară... cu 804... la 18 și 14... cum de ce, chérie, nu pricepi?... Eu, de drept, sosesc mîine la 7,45... pentru toată lumea... dar pentru tine am sosit acum, chérie... înțelegi?... Te bucuri?... Mersi... Vrei să-ți spun ceva?... Mi-a fost un dor nebun de tine... ei, cum ce m-a apucat?... Doar știi foarte bine că eu... nu, iubito, mă simt bine... te rog?... Ți-am telefonat să văd dacă ești acasă... să nu fac un drum degeaba... ei lasă că te-am mai căutat eu la ora asta și nu erai... mă rog, mă rog, nu vreau să te contrazic, bine că te-am găsit... Dar ție, iubito... ți-a fost dor de mine?... Măcar un pic... un piculeț... un picușor... Poftim? N-am băut, dragă, să mă trăsnească dacă am pus un strop în gură. Abia am așteptat să te văd, să bem un pahar împreună... da... da... îți jur că am fost cuminte... pe copilul... pardon... pe ce vrei tu, jur că am fost un sfînt... mă crezi?... Mersi... Alo... am o surpriză pentru tine, iubito... nu-ți spun... bine, bine... ți-am luat o pereche de

Vasile Băran

MICRO-SIOANE SATIRICE

RECUNOȘTINȚĂ
Peștele sărise prea departe și se zvîrcolea acum în iarbă.
L-am aruncat în apă și a trăit din nou.
L-am salvat.
Datorită mie există!
Firește fără să știe, așa cum n-ar fi știut nici dacă n-ar fi existat.

RESPECT
— Nu servim! Mai tirziu! Peste un ceas! — spuseră chelnerii clienților care intrau în restaurant, răind friptura, turnindu-și vinul în pahare și așezindu-se la nful-

cat. Ce dracu', nici ora mesei n-o respectați?

ÎMBĂRBĂTARE
— Sigur, e neplăcut să ți se taie capul. Dar n-ai să mori din asta.
Curaj!

MĂRTURISIRE
Am observat, spuse betivul, că stările triste vin, cel mai adesea, de la băutură.
Și, ca să se inovească, ceru încă o baterie.

ÎNTREBARE
Printre pești, a căror mutenie devenise proverbială, unii s-au dovedit a fi adevă-

rați palavragii, constată săvanții.

Rămîne de stabilit doar: ce anume își comunică?

CONDIȚII
— Mersi! — deveni el categoric, dînd coniacul peste cap.

Dacă aș fi fost Eminescu, aș fi scris și eu Lucefărul!

REFACERE
Din tot regimentul nu rămase decît cu un soldat.

Dar generalul nu disperă. Îl trimise pe soldat la vatră să se însoare și, nu mult după aceea, regimentul primi trupe noi.

3 Sonete

de Mircea Garfu

EVOLUȚIE

Milenii de strădăni cerebrale,
De muncă și-așteptări înfrigate,
Au transformat idei înaripate
În fapte cotidiene și banale.

Ca mîine vom amartiza și poate
Că vom zbura pe-aripi individuale.
Cuvîntul «imposibil», e pe cale
Să fie scos din actualitate.

Atomul l-am înfrînt. Televiziunea
Transmite clar imagini selenare,
Iar lasserul atinge perfecțiunea
Și puritatea razelor de soare.

Dar, încă e departe viitorul
În care vom «supune»... ascensorul!

MEA CULPA

Sînt vinovat, o știu cu prisosință:
Lui Brutus mîna, eu i-am înarmat-o
Și-o chinuiesc și astăzi pe Erato,
Sonete comîșînd cu stăruință.

Batista Desdemoniei am furat-o
Și n-am avut o urmă de cîință;
Pe Hamlet l-am trecut în neființă
Și-n dans, i-am fost profesor lui Amatto.

Pedepsele le merit. Poruncește
Să mi se smulgă limba cu un clește,
S-atîrn în laț, pe răni să-mi toarne sare,
Să mă frămînte-n tină cu picioarul...

Dar pentru Dumnezeu, ai îndurare,
Oprește pentr-un ceas, televizorul!

CULORI, CULORI...

Purta cochetă ultima tunsoare
— Perucă mov în tonuri delicate —,
Iar pleoapele vernil, dădeau candoare
Privirii lungi, interiorizate.

Zimbea ușor și buzele bizare
Împrăstiau reflexe sidefate,
Accentuînd angelica-i paloare
Din fond de ten de bună calitate.

Privind-o mut, ca pe un om din Lună,
N-am fost atent la semnele-i discrete
Și pînă cînd să caut o minciună

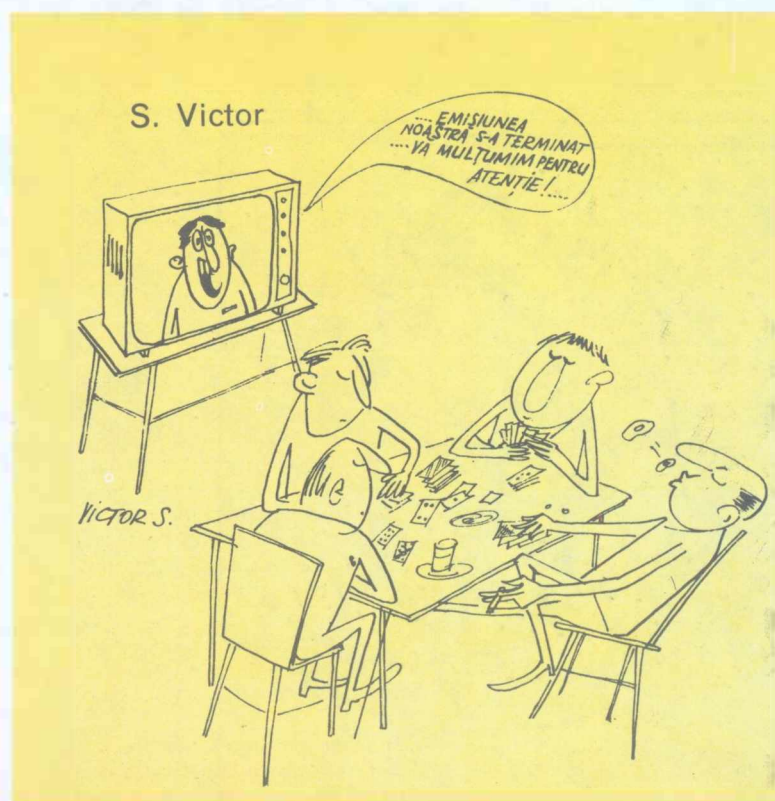
Mă-ntoarse-n loc, spre un mînunchi de fete
Și-mi spuse cu o voce plictisită:
— Privește-o, tu, pe aia... ce vopsită!...

cizmulite din import... lasă, dragă, că nu se rup toate... iubito, dar nu din alea de la reflector... sînt splendide... ei, cum, nu știu eu numărul tău?... Altceva ce să mai iau... eh, un fleac, o pereche de ciorapi fără dungă, dar ție îți dau cizmulite... cum? Vrei și ciorapi?... Bine, dar să vezi că... gata, gata, și ciorapii... ești mulțumită?... iubito... zbor spre tine... poate o să întîrzi zece minute, că intru să iau o sticlă de Sauvignon... pe urmă iau un taxi și... ce?... Să nu arunc banii pe taxi? Dragă, dar o să-mi fie greu în tramvai cu valiza, cu vinul, poate iau și niște prăjituri... ce? să nu iau vin?... nici prăjituri? De ce, iubito, dar e plăcerea mea... iubito, dar mă jignești, de ce bețiv, pentru că vreau să aduc o sticlă cu vin?... E prima, îți jur, pe ziua de azi e prima, îți jur pe co... pe cîntecul meu... se poate?... Te rog?... Dragă, dar mă jenez să vin cu mîna goală... vreau să aduc și eu ceva, să ne simțim bine... cum?... ce să aduc?... O piine?... Să aduc o piine?... Ce, dragă, n-ai piine?... Bine, iubito, aduc o piine... și mai ce? 2 kilograme de ceapă?... Dragă, dar... bine, iubirea mea, îți aduc și ceapă... pa... ce?... Cremă? Ce cremă? O cutie de cremă de ghete?... S-a terminat aia maro?... Iubito, dar nu înțeleg, cremă de ghete, ceapă, o piine... cum?... ce să mai aduc?... Un pachet de ciocolată pentru copil?... Care co... aaa... de... sigur, dragă... vin acum! (închide).

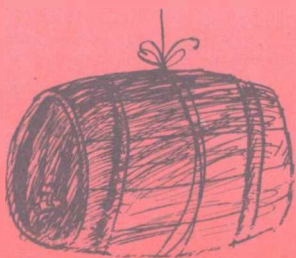
— la uite, dom'le, am făcut numărul de-acasă! (își ia valiza, iese, dar se întoarce. Pune valiza jos, scoate un carnețel și, urmărind în el, face un număr).

— Alo! Vă rog cu domnișoara Mariana Stan! Nu-i acasă? Mersi! (închide, apoi face iar numărul). Alo! Vă rog cu domnișoara Mariana Stan!... Știu, mi-ați spus că nu-i acasă, dar dumneata cine ești?... Tovarășe, te rog, este acolo casa domnișoarei Mariana Stan?... Bine, și atunci dumneata cine ești?... Costică? Ce Costică, domnule, care Costică? Cum?... Tovarășe, te rog foarte mult să fii cuviincios, că eu o dată... alo... alo... alo... alo... (pune receptorul în furcă).

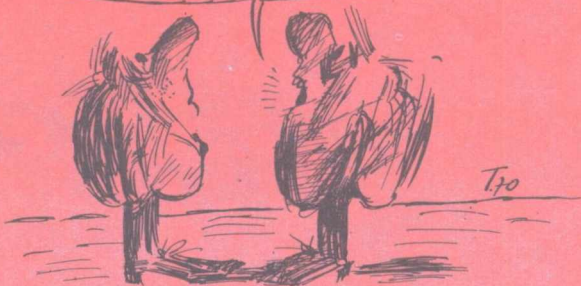
— Costică! Poftim! Și cică să mai pleci pe teren.

In jud. Vilcea, la controlul a cinci depozite, s-au găsit mii de litri de vin, țuică, borhoț, în valoare de 335 410 lei, neinregistrați.

**- CUM S-AR ZICE:
„BUTOIUL LUI... DAMOCLES!”**

Te văd, te văd, te văd!

Desene de
Avram Anton

implicare a legumelor și fructelor din comuna Cuza Vodă, jud. Iași, a prejudiciat unitatea cu 17.850 lei, prin depozitarea necorespunzătoare a mărfii.

Vilcu Teodora și Mărculescu Elena, remiziere la două tutungerii din Tr. Severin, s-au aprovizionat pe căi particulare cu 25 000 pietre de brichetă pe care le-au vândut.

La uzina de vagoane Arad, în timpul producției și cu materialele uzinei se produc diferite obiecte de uz personal.

**CE MARE LUCRU
AM FĂCUT; O RULOTĂ,
COLO, PENTRU UZ
PERSONAL!**

A. Dragoș

EGOISTUL

Elegie

A venit primăvara. Cerul e albastru, întocmai ca ochii iubitului meu. Aerul e proaspăt, precum cămășile pe care i le spăl și i le calc în fiecare zi. Pe crengile pomilor apar buchete de flori, roze ca visurile mele de dragoste. O dată cu topirea zăpezii, șuvoaiile s-au pornit năvalnic, așa cum mi-a bătut inima la oficiul stării civile când, alături de el, am spus «da».

A venit primăvara. Natura renaște. Dar în sufletul meu continuă să fie iarnă. Soarele strălucește fără să mă încălzească, trilul păsărilor nu-mi incintă auzul, vederea ierbiu-

fragede nu reușește să-mi stăvilească noianul de lacrimi. La ce bun toate aceste frumuseți dacă prea iubitul meu soț va fi pierdut pentru mine? Cum am să pot trăi văzându-l doar în fugă, mereu grăbit, mereu preocupat — chiar și în somn — de alte gânduri care îl vor îndepărta de mine? Cum am să pot îndura să-l văd mereu mai înstrăinat, uitând mereu de existența mea? Cum am să pot răbda durerea de a-l ști înlănțuit de o altă patimă, mai puternică?

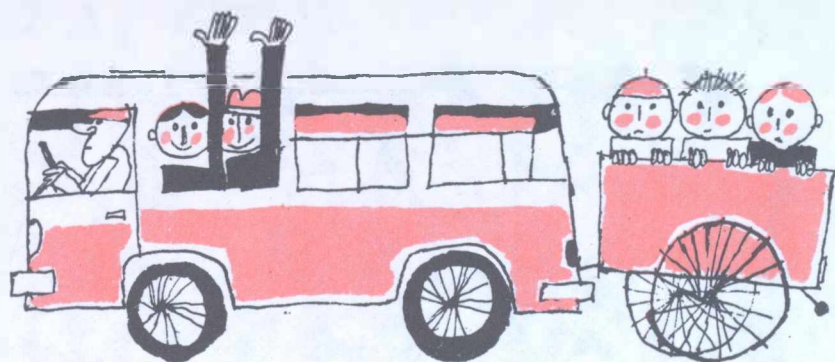
Invoc mila zeilor naturii. Îi implor să facă să domnească de-a pururi pe meleagurile a-

cestea buna și frumoasa iarnă. Binecuvântata iarnă cu ger înțepător, cu troiene uriașe, cu viscole sălbătice, sezonul fericirii mele! Dar ruga mea e zadarnică. Primăvara a sosit implacabilă, luându-mi cu ea toată bucuria. Ce mângiere îmi poate oferi reinvierea naturii când el, neprețuitul meu bărbat, va fi departe de mine luni și luni de zile? O, nemilos destin!

A venit primăvara, aducând cu ea, pe lângă miremele îmbătătoare, returul campionatului de fotbal!

Veronica Bertoli

MARE EXCURSIE, MARE!

În orașul Dej există o școală profesională de construcții cu foarte mulți elevi și cu numeroase cadre didactice, printre care și Ion Racolțea. Domnia-sa cadrul Racolțea, funcționase pînă la un moment dat ca director al acestei școli; apoi, după un alt moment dat, tovarășul Racolțea a fost adus în Ministerul Învățămîntului și avansat inspector-general. Bun. Bravo. Felicitări.

Dar iată că, într-o zi, înainte de ungerea sa ca inspector general, domnia-sa și-a spus discret: «Tovarășe Racolțea, elevii și cadrele didactice ale școlii de construcții visează un schimb de experiență cu o școală avînd profil similar, din străinătate. Ajută-!».

Fărîma de suflet sentimental, aflat în cancelarie, n-a rezistat rugămintii, mai ales că treaba era absolut legală și utilă.

Racolțea l-a numit pe profesorul Octavian Pușcău organizator al excursiei, ținîndu-se seama probabil de calitățile sale de om descurcător. Descurcător? Da! Fiindcă simpaticul Pușcău mai organizase cu elevii o excursie în nordul Moldovei. Aici, elevii au vizitat monumentele istorice, minăstirile, locurile unde s-au purtat luptele cu turcii, iar, suplimentar, Pușcău a vizitat și buzunarele elevilor, dînd iama prin ele, de parcă ar fi fost trimisul lui Baiazid pentru strînsul tributului.

Dar să revenim la excursia numărul doi. Vă amintiți, desigur, scopul excursiei: un schimb fructuos de experiență între două școli similare. Ei bine, aflați că pentru acest schimb de experiență au fost trecuți pe listă doar... șapte elevi! Ceilalți au fost lăsați acasă. S-au gîndit pesemne organizatorii că e mai practic și mai sănătos ca schimbul de experiență să fie efectuat la locul de baștină, sub ochii părinților. Pe lista fericiților excursioniști, cei doi organizatori au mai acceptat 13 cadre didactice. Ceilalți elevi și profesori, care n-au intrat în grațiile lui Racolțea sau ale lui Pușcău, n-au fost trecuți pe listă, și au rămas frumușel la vetrele lor, dîndu-li-se însă posibilitatea să fluture batistele la plecarea caravanei fericiților.

De data aceasta, vai! Sufletul racolțean, stimulat de energicul Pușcău, a prins să vibreze în afara școlii. Așa că pe tabel, în locul celor în drept, au răsărit alte 25 de persoane, care aveau legătură cu școala și cu schimbul de experiență inițiat, tot atîta cît avea împăratul Nero cu festivalul de la San-Remo. Dar amănuntul e lipsit de însemnătate. Important e că în papyrusul întocmit figu-

rau, cap de listă, cei doi organizatori, Racolțea și Pușcău. Cei doi Magellani contemporani au pornit în fruntea aleșilor către mult rîvnitul schimb de experiență. Spre a nu încărca inutil autocarul cu oameni de serviciu, care pe parcurs să coboare și să urce bagajele fie la hotel, fie în autocar, fie mai știm noi unde, organizatorii au recurs la folosirea rezervelor interne. Cu alte cuvinte, cei șapte elevi au fost profilați în hamali și calificați rapid pe locul de producție. Sus valizele, jos valizele!

Schimbul de experiență a început chiar din primele ceasuri. Astfel, în vreme ce organizatorul-șef Racolțea insulta și jignea cadrele didactice la fiecare piatră kilometrică, organizatorul-adjunct, Pușcău, amenința și jignea minusculul grup de elevi-hamali. Apoi rolurile se inversau: Racolțea prelua elevii, iar Pușcău făcea exerciții sonore cu profesorii. Și uite așa, mai cu un «dobitocul», mai cu un «tontul», mai cu un «blegomanul», nici n-au simțit oamenii cînd au trecut vama și au ajuns în țara prietenă.

Primul schimb de experiență s-a desfășurat în atelierile unei școli. Numai că, cei doi vajnici organizatori nu aveau nici chef și nici răbdare să-și piardă orele aici. Vizitarea atelierelor era valabilă numai pînă la

obținerea aprobării pentru excursie. Așa că, profesorii și elevii care, luînd în serios scopul vizitei, au îndrăznit să zăbovească mai mult prin ateliere, au fost pur și simplu părăsiți de către Racolțea și Pușcău. Duo Magellan a urcat în autocar și p-aici țî-e drumul. Cei doi au oprit în centrul orașului, în dreptul unui magazin cu «Piese auto-moto». Au pășit înăuntru, și așterne-te, frate, pe schimb de experiență: «— Ce zici, Pușcăule, de piesa asta?» «Cumpăr-o, tovarășe Racolțea. Dacă tot ne-ați făcut cîntea să ne însoțim, să se bucure și mașinuța dumneavoastră de excursie». «O să mă mai vindesc dacă să o iau sau nu... Privește ce claxon!» «Luați-l, ca să-i treziți pe adormiții noștri, că uite, mai zac la ateliere, și nici gînd să apară! Luați și piesele astealalte, că cine știe cînd om mai face vreun schimb de experiență în străinătate, și-i bine să le aveți în rezervă!...». «O să mai chibzuiesc dacă să le cumpăr sau nu. Deocamdată să mă interesez...».

Ca să încheiem scurta noastră poveste și lunga lor excursie, trebuie să mai aflați, stimați cititori, că din itinerarul stabilit la plecare, n-a mai rămas nimic. Trăgea Racolțea hăis, trăgea Pușcău cea, după cum se nimerău interesele vajnicului duo Magellan.

La înapoiere, fericita caravană a fost obligată de Pușcău să zăbovească o zi și jumătate la Oradea. Motivul s-a dovedit a fi de ordin sentimental: organizatorului-adjunct i-a venit chef să-și viziteze părinții, aflați undeva, prin apropiere. Excursioniștii, lipsiți de hrană, au așteptat răbdători ca Pușcău să-și îmbrățișeze părinții aproximativ 36 de ore, apoi au pornit, în sfîrșit, spre casă, în ritmul marșului «N-am un leu și-aș vrea să-l beau»...

Ghiciți de ce nu mai aveau fericiții participanți la schimbul de experiență nici măcar un bănuț?... Fiindcă ineputabilul Pușcău i-a sfeterisit de părăluțe, încasîndu-le pentru excursie mai mult decît costa în realitate. Abia după numeroase sesizări și presiuni a acceptat descurcătorul să restituie banii...

Dacă temerarul Cristofor Columb ar fi avut proasta inspirație să angajeze pe Pușcău et Racolțea în calitate de organizatori ai expediției, probabil că celebrul navigator ar fi fost tăiat de pe lista echipajului, sau tot atît de probabil este că America n-ar fi fost descoperită pînă astăzi. Doar dacă Pușcău ar fi avut niscaiva neamuri pe-acolo, sau dacă Racolțea ar fi aflat că există pe-acele meleaguri plantații cu piese-auto...

Mde... piese...!

Fred Ghenădescu

— L-am văzut pe Johny ieri la tribunal; Purta niște haine în dungii...
— Veșnic după ultimul jurnal!

Pro- punere

de Rodica Tott

Mi-am zis într-o zi:
— Ce-ar fi,
dacă în puterea avîntului
aș îndrepta axa pămîntului?
Ideea, fiind găsită
plină de genialitate —
s-a aprobat,
imediat,
o deplasare,
în străinătate,
așa că de mine,
— cu mare alai —
vă zic, tuturora,
by, by.

P.S.

Dacă știe cineva cum se îndreaptă
drăcia aia, numită axă,
accept colaborări, la întoarcere
contra taxă:
(de pildă, fișuri, mantouri, fulare
marcă străină,
în orice culoare).

-FORMIDABIL!
ȘTIATI
CĂ AZI E...

1 APRIL

Lasă, bă frate,
păcălelile și fi
om serios!

grupaj de
Mihai Grosu

- L-am păcălit și pe Bebe, și pe Gicu, și pe Gelu, și pe Lu Sandu, și pe Viorel, și pe Lică, și pe Sică... Cine mai răm...

AGA Z

AU
SOSIT
ARTICOLE
DE
SEZON

- Culmea e că to
păcăleală!

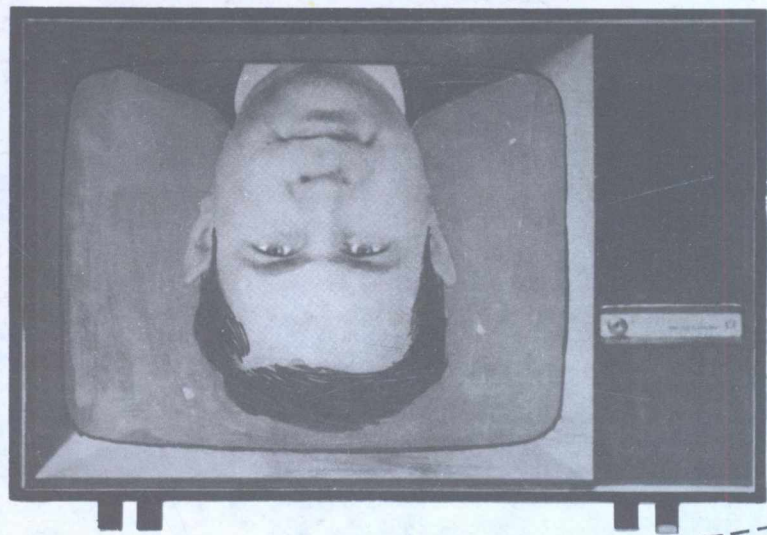
LIFT
000
000

- Nu-ți face
repare, ieri,

IE!

Nelu, și pe Dan, și pe Mișu, și pe Costel, și pe

— Dragi telespectatori, am fost într-un raid de 1 aprilie. Acum m-am întors!

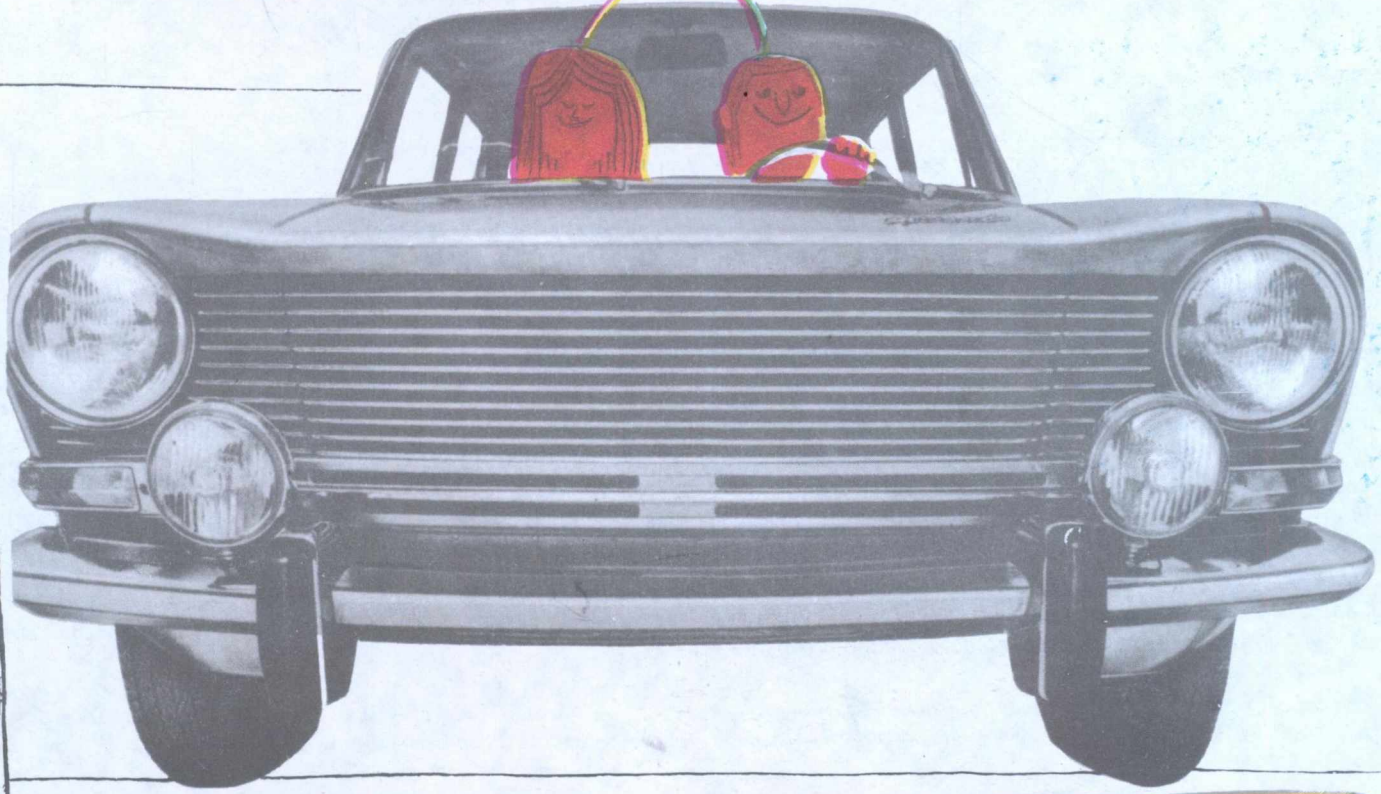
— Dumneata chiar ai crezut că te-am invitat la masă?!!

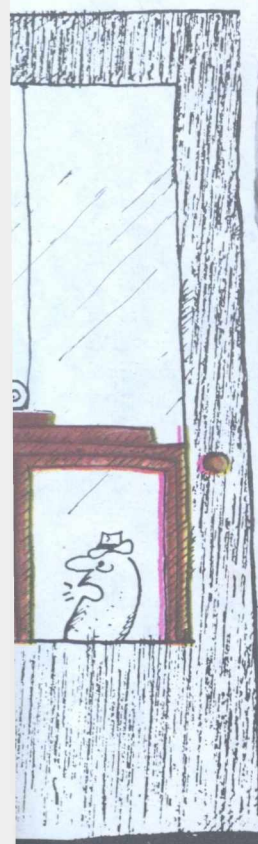
BON FIDELITY
Dacă veți decupa acest bon și-l veți expedia pe adresa redacției în maximum 5 zile de la apariția revistei, veți avea prilejul să constatați ce înseamnă o păcăleală de 1 aprilie!

— Am păcălit-o: e mașina întreprinderii!

— L-am păcălit: stau cu mama!

— O să stea încuiat până miine! Crede că am venit în audiență!

Confesiune

de Alexandru Vasiliad

Omul îmi mărturisea necazurile sale:
— Te rog să mă crezi, lucrul care s-a întâmplat, doar aparent s-a întâmplat.

La o analiză mai atentă totul se dezvăluie fals și contrafăcut. Dumneata, care ești un interlocutor inteligent, trebuie să înțelegi lucrurile astea, auzi, trebuie...

Și-și stringea mina înfrigurată pe paharul de bere golit pe jumătate.

— Spune-mi, te plictisești?

— Cum o să mă plictisești?!

— Mă bucur, totdeauna mi-e teamă că oamenii se plictisesc cînd le vorbesc. Domnule, mai concret uite despre ce e vorba. Ții minte că ieri dimineață ne-am întîlnit întîmplător pe stradă?

— Da, veneai de la piață.

— Ai remarcat, nu? Ei bine, mai ți-amintești ce aveam în plasă?

— Nu știi prea bine... niște mere.

— Da, da și...

— Niște zarzavat...

— Bun. Mai departe...

— Parcă...! niște cartofi.

— Asta-i! I-am dus acasă. I-am pus în cămară cu asentimentul tacit al soției mele. De-aici începe totul... Aseară, cînd m-am întors acasă, am vrut — deh! naiv, — să mănînc niște cartofi prăjiți. Soția mea s-a sculat, a robotit cît a robotit pe lingă aragaz la bucătărie și mi-a venit, domnule, cu o tîgaie plină cu cartofi. Rumeni, frumoși, ți-era mai mare dragul să te uiți la ei.

Ei bine! Tocmai asta spuneam, lucrul ce s-a întîmplat, numai aparent s-a întîmplat, la o analiză mai atentă, totul se dezvăluie fals și contrafăcut. Fiindcă eu, analizînd cartofii aceia, mi-am dat seama cu oroare că erau realmente cruzi. Prăjeala era doar aparentă și-n orice caz era falsă și contrafăcută.

— Ce vorbești?

— Pe cuvînt! Ce crezi c-am făcut în situația asta? Fiindcă fără îndoială nimic n-ar putea demonstra faptul că datorăm recunoștință unei aparențe favorabile, mai ales cînd această aparență se dovedește a fi clar doar o impostură. Și cartofii prăjiți reprezentau în mod cert o impostură. Așadar am dat furculița la o parte, așijderea și farfuria, m-am sculat în picioare și am cerut fătîș explicații: «Ce s-a întîmplat, pentru Dumnezeu, cu cartofii aceștia, dragă?». În felul ăsta am acționat. Ce faci? Caști? Te plictisești?

— Nu, nu, te rog continuă.

— Ei, ce crezi, soția mea, prevalîndu-se de faptul că sînt delicat și că o consider și pe dînsa tot un om, — ca mine, de exemplu — s-a rezemat cu impertinență de ușorul ușii și mi-a răspuns cu un cinism revoltător: «Probabil că sînt cruzi, iubitu!» Așa a găsit dînsa de cuvînt să-mi răspundă, în timp ce-mi exprimam stupefacția mea legitimă.

— Urît din partea ei.

— M-a îndurerat, domnule. Și mi-a zis: «Dar și tu ești cam cusurgiu». Auzi! Dar este absurd, este inadmisibil ca cineva să încerce să ne limiteze dreptul de a cunoaște, de a verifica în ce măsură forma exprimă și justifică conținutul tuturor lucrurilor care ni se oferă, nu? N-am dreptate?

— Desigur, ai.

— Asta-i! Or, nevastă-mea, atribuindu-mi acest defect, «cusurgiu», într-o formă voalată, mi-a negat dreptul de a mă îndoii.

— E îngrozitor ce-mi spui, dar parcă n-aș crede!

— Ascultă-mă pe mine. Sînt om cu părul aproape alb, asta a vrut. Să nu crezi însă că m-am dat bătut. Astfel, interpretînd în mod just că vorbele ei constituie o sfidare, am luat furculița, am luat însăși tîgaia în care mai sfîrîiau o parte din ceilalți cartofi falși și contrafăcuți și i-am aruncat pe jos, apoi fiindcă eu consider că vasul este sau trebuie să fie totdeauna un corolar al conținutului și conținutul fiind în cazul de față detestabil, farfuria trebuia să aibă aceeași soartă ca și acesta. Am sancționat-o prin sfărîmare.

— Grozav lucru!

— Da... Crezi însă că soția a apreciat judecata mea intransigentă și principială pînă la capăt? N-a apreciat-o. Mi-a zis: «Iar ai bătut mai mult decît trebuie. Ar trebui să te porți mai frumos cu mine». Puteau cartofii aceia neprăjiți, lipsiți de gust, să-mi însufle sentimente de dragoste, de devotament, de recunoștință pentru tovarășa mea de viață?

— Nu puteau.

— Desigur. Nu-i așa că se cade să acționăm cu fermitate, să procedăm astfel încît în casa noastră să nu se mai întîmple situații din acestea incredibile?

Escapadă cosmică

*Intr-o zi-i veni lui Ene
O idee. Și pornit-a
În viteză, spre Selene
C-un modul auto-ITA.*

*Iar acasă (ce idee!)
Dete-o cosmogramă, scurt:
«Sînt pe Căile lactee,
După lapte și iaurd».*

*Deci, intrînd la... Vărsătorul
Și-nțîlmindu-se cu «frații»,
Comandă (să-i treacă dorul)
Un pelin de... mai turnați-i!*

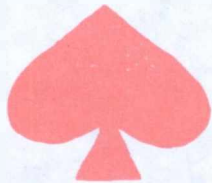
*Ocolînd în zbor Pegasus,
A pornit apoi cu «clac»
Și-au făcut Astro-popasul
Într-un parc... Cosmo-Săftica.*

*Au mîncat și căprioară,
Săgetată-n munți de cremeni
Iar... Berbecul, îl tăiară
Cu un foarfece... Doi gemeni.*

*Invitară și Pleiada,
Chiar pe Venus cea divină,
Și finură escapada
Drum de cîțiva... «ani-lumină».*

*Și cum n-a aflat nevasta,
S-au vorbit ca, împreună,
Ei să facă treaba asta
De mai multe ori... pe lună.*

CU MUSCA PE RĂSPUNDERE

Nici nu visase Ilie Pădureanu din comuna Giurguța, jud. Dolj, că, folosind serviciile poștei pentru a trimite — recomandat — la Craiova niște acte în completarea dosarului său de pensie, își pune de mămăligă cu mălaiul la moară.

Dimpotrivă, încrezător în promptitudinea și conștiinciozitatea poștei, se și vedea așteptînd în papuci și pijama cuponul de proaspăt pensionar.

Vise, vise... întrerupte la un moment dat de răbdarea care de atîta așteptare era gata să-i dea în fier.

La celălalt capăt al firului, la Oficiul de pensii Craiova, răbdarea ciocotea demult, drept care, printr-o carte poștală, pensionarul este zorit să grăbească expedierea actelor.

Pensionarul face reclamație la «Urzica» și, iată că stimații tovarăși de la Direcția județeană de poștă și telecomunicații Dolj se recunosc cu candoare vinovați și răspund textual: «Scrisoarea oficiului de pensii către pensionar fiind o trimitere simplă, care nu se înregistrează, nu există posibilitatea de a fi urmărită.»

În ceea ce privește recomandata, veți vedea imediat, povestea se schimbă. Răspunsul continuă: «Intrucît se găsește plecată de la oficiul poștal Portărești, dar nesosită la oficiul poștal Craiova, recomandata trebuie socotită pierdută. Din cauza sistemului de lucru nu avem posibilitatea de a stabili locul unde s-a produs deficiența.»

Va să zică, scrisoarea simplă se pierde pentru că nu-i înregistrată, iar recomandata se înregistrează pentru a nu se ști unde se pierde.

Ăsta serviciu poștal! Rapid, prompt și mai ales conștiincios! Oare nu crede Direcția județeană de poștă și telecomunicații Dolj că ar trebui să facă eforturi pentru a găsi un sistem de lucru datorită căruia să mai ajungă scrisorile și la destinație?

Deoarece, după cum se vede, cu sistemul practicat acum în județul Dolj ai siguranța numai cînd iei trenul și-ți duci scrisoarea singur la destinatar.

Și că asta nu-i o treabă, se vede cale de o poștă!

MORITA LAIE

Se știe că tariful unui tuns diferă de la unitate la unitate. Până de curând se credea că cel mai ridicat tarif îl au saloanele de coafură de clasa întâi, sau cele de lux, unde manopera, șervetul și foarfeca se găsesc la nivelul tehnicii mondiale.

O știre de ultimă oră, însă, sosită la redacție, ne informează că cinstea de a avea tariful cel mai ridicat pentru un tuns revine Întreprinderii agricole de stat (I.A.S.) Bădăłani, din județul Galați. De la început, atragem atenția că tariful fixat nu se referă la speța umană, ci numai la patrupeze. Mai exact, la ovine.

Desigur, nu este o noutate pentru nimeni, nici măcar pentru cei care cunosc despre oi doar amănuntul că drobul de miel este excelent, faptul că oile sînt tunse în fiecare an. În acest fel ele sînt deposedate de lina care, după o serie de transformări, devine bun de larg consum pentru fuste, rochii și etc... La I.A.S. Bădăłani, tunsul unei modeste oi a ajuns să coste... 12 400 lei!... Da, ați citit corect: 12 400 lei un banal tuns, fără șampon, fără bigudiuri, fără fixativ, fără cască și fără bacșiș!

Se vor întreba, firește, curioșii cum s-a ajuns la un asemenea preț pentru această operație?? Simplu! I.A.S.-ul a achiziționat două agregate de tuns oile, pentru care a plătit 62 000 lei!... Trecute în producție, aceste aparate s-au dovedit atât de reușite încît s-au defecțat, de îndată ce au pătruns în podoaba «vestimentară» a distinselor ovine!... Au început să behăie jignite, să alerge speriate prin țarc, încît abia au reușit ciobanii să le astîmpere indignarea stîrnită de acest utilaj care le masacra pur și simplu frumusețea exterioară.

Cu chiu cu vai, au izbutit experții să tundă... cinci oi!... După acest record, aparatul a succumbat iremediabil, iar restul turmei a fost tuns ca pe vremea lui bădica Traian: manual...

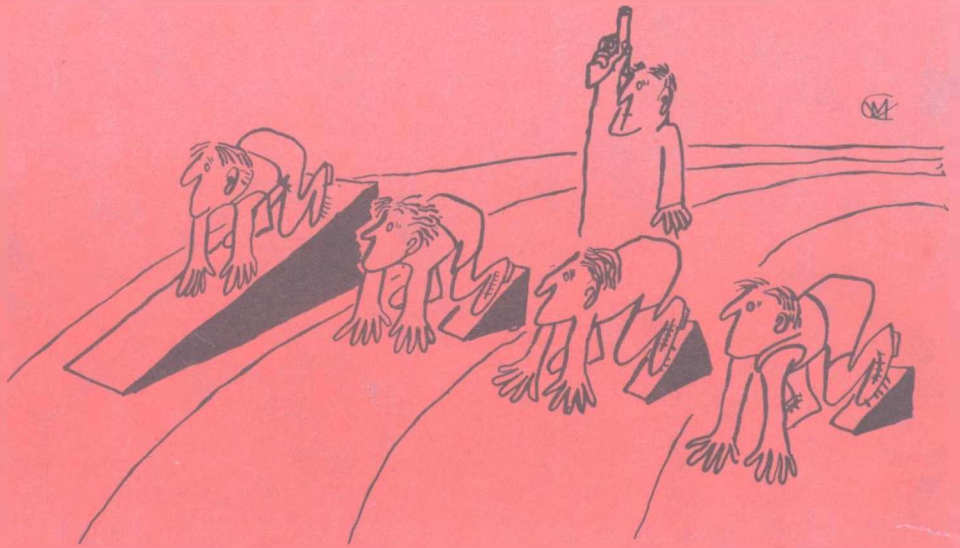
Socoteala deci e simplă: agregatele au costat 62 000 lei, cu ajutorul lor s-au tuns cinci miorițe laie. Tragem linie și aflăm rezultatul final: 12 400 lei un tuns.

Se ridică două întrebări: Cine a construit asemenea superbe aparate? Și cine le-a achitat fără a le supune unor prealabile probe?...

Pesemne că un cap de mioriță laie...

Al. Vianu

V. Crăiță-Mîndră

Favoritul cursei

La 39 de grade, va să zică...

de Mihail Joldea

Zac în pat toropit de febră, zgîlțit de frisoane și somnolind, cînd deodată aud sone-ria. Mă ridic cu greu și deschid.

În fața mea, surizător și plin de sănătate, unul din acei amici pe care, dacă îl vezi o dată la zece ani e destul. (Visasem eu noroi și pupăză!).

— Plecai undeva? mă întrebă el după ce îmi strînse mina, deși mă văzu în pijama, congestionat la față și abia vorbind.

— Unde să plec?

— Ai febră mare. Mi se pare că ești cam bolnav!

— Și mie mi se pare!

— Eu am stat ce-am stat acasă și deodată m-am întregat: Ce-o fi făcînd Mihai? Într-un minut mi-am tras șoșonii și am venit! spuse el scoțîndu-și șoșonii.

— Nu trebuia să te deranjezi! spusei eu blestemînd în gînd.

— Ai limba încărcată? mă întrebă el.

— Cu ce?

— Arată-mi limba, te rog!

— Lasă...

— Nu, nu. Arată-mi limba!

— Mă rog! Dacă-ți face plăcere!

Și scoase și el limba din gură. Așa, de comparație.

— Dragul meu, nu te juca! începu el, deși nu mă jucam cu nimic. Văru-meu de la

Pașcani s-a curățat în patru zile! Luni s-a internat, marți l-a operat, și joi a fost gata.

— Nu înțeleg! De ce trebuie să fac și eu ce-a făcut văru-tău de la Pașcani!?

— Nu zic să te operezi, dar oricum... într-un fel vede un medic și altfel vezi tu.

— Depinde la ce ne uităm fiecare! bombăni eu prăbușindu-mă în perne.

— Vasăzică ești bolnav! Să știi că nu-mi place!

Febra creștea vertiginos. De ce trebuie să mă asigur că nu-i place? mă gîndii eu.

— Știi ce făcea bunicu'cînd era bolnav ca tine?

— Nu știu ce făcea bunicu'cînd era bolnav ca mine!

— Unde mai pui că avea și o hernie cît toate zilele... Vasăzică sîntem în 70! Ar fi avut acum 130 ani. Putea să mai trăiască. Unul a trăit o sută patruzeci de ani...

— Doamne!

— Am citit cu ochii mei! D-aia zic, omu' trăiește atît cît îi este dat! Eu, să bat în lemn, n-am prea fost bolnav!

Scosei termometrul.

— Cît ai?

— 40!

— Vezi că ești bolnav! Ce tot îmi spui mie! Tata s-a prăpădit dintr-o prostie... Ai încercat să bei un ceai?

— Am încercat.

— Și?

— M-am fript!

— Ar trebui să faci o gargară!

— De ce?

— Cum de ce? Fiindcă o gargară e orișicît o gargară! Sau bagă-ți ceva în nas!

— Mă rog, dacă asta îți face plăcere! Și, începînd să plîng, îmi băgai un creion în nas.

— Mă gîndesc dacă nu ți-ar face bine un coniac. Bietu' so-cru-meu, înainte de a închide ochii...

Scrumiera de bronz îmi făcea cu ochiul. Era mare și grea.

— O, du lieber Augustin... Augustin... Augustin...

— Cînti?

— Tot ce se poate! Vrei să-mi dai papucii?

Amicul se plecă lingă pat. Îmi venea tocmai bine. Începuse din nou să-mi vorbească de tat-su mare. Tros!

Se lungi liniștit lingă pat, în vreme ce eu stînses lampa, adormînd imediat. Se trezi a doua zi.

— Nu știu ce să mai cred. Am adormit așa din senin! Ce zici de asta?

— De! Ce să mai zic? și mă uitai recunoscător la scrumieră.

Dragii mei, vă dau un sfat: faceți un sacrificiu și cumpărați-vă o scrumieră, chiar dacă nu fumați! E bine s-o ai la îndemînă. Mai ales cînd faci cîte o gripă.

FERICEȘTE LUMEA!

ORICE ASEMĂNARE CU REALITATEA NU ESTE CHIAR CU TOTUL ÎNTÂMPĂTOARE.

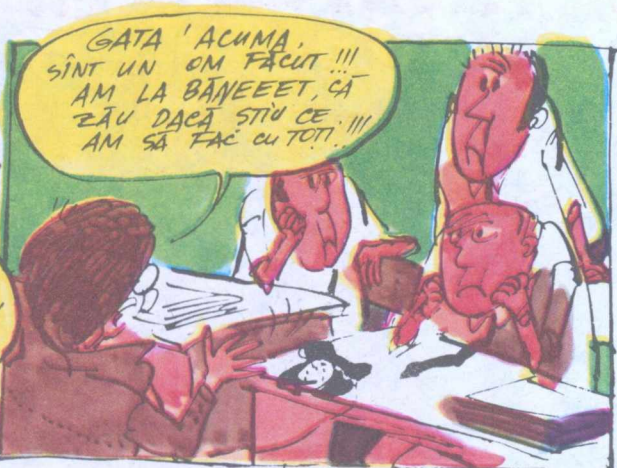

JUCAȚI
33, 18, 24
ȘI DACĂ NU
IEȘI SĂ NU-MI
ZICĂȚI MIE PE
NUME !!!

FRATILOOR!!!

AM CISTIGAT
LOZUL CEL
MAREEE...
LOZUL CEL
MAREEE!!

GATA 'ACUMA,
SÎNT UN OM FĂCUT !!!
AM LA BĂNEEET, CĂ
ZĂU DACĂ ȘTIU CE
AM SĂ FAC CU TOTI !!!

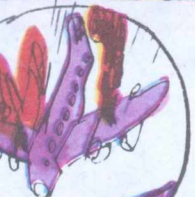
ACUMA...
DIN BANII
ASTIA AS PUTEA
SĂ-MI CUMPAR
C MASINĂ
GROZAVĂ
DE TOT !!!
ULTIMUL TIP !!

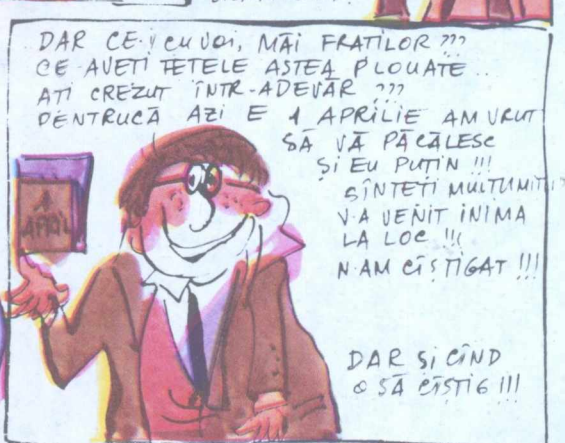
AS MAI PUTEA TOT DIN BANII
ĂȘTIA SĂ MI CUMPAR OCĂȘUTA
LA MUNTE... UNDEVA
UNDE DIMINEAȚĂ SĂ VINA
L'EVERITELE SĂ-MI BATA CU
LABUTELE
ÎN
FERESTRE

AR FI
MAI MULT
DECIT
GROZAV !!!

MAI
BĂIEȚI,
MI-AS IMA UN
CONEDIU ȘI AȘ
FACE
INCENJURIL
LUMII !!

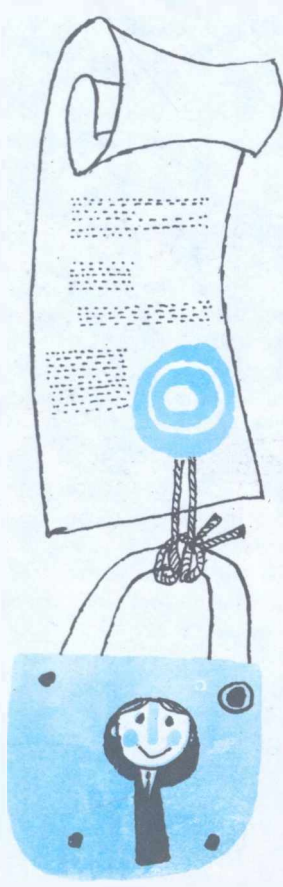

DAR CE-V CU VOI, MĂI FRATIŁOR ???
CE-AVEȚI TETELE ASTEA PLOUATE...
ATI CREZUT ÎNTR-ADEVĂR ???
DENTRUCĂ AZI E 1 APRILIE AM URUT
SĂ VĂ PĂCĂLESC
ȘI EU PUTIN !!!
SÎNTEȚI MULTUMIT !!!
V-A VENIT ÎNIMA
LA LOC !!!
N-AM CISTIGAT !!!

DAR ȘI CÎND
O SĂ CISTIG !!!

Pompliu Dumitrescu

Apropos de... Secrete

Colegul meu Sandu ținea mârțiș ca în raidul pe care-l începusem, să trecem și pe la Întreprinderea mecanică Mija, tot în problema modului de păstrare și manipulare a documentelor secrete. Binevoitor ca întotdeauna ne-a ieșit în cale Gheorghe Matei, salariatul care efectiv se ocupă de problemă...

— Tovarășe Matei, știți, conform legii, aceste documente...

— Nu vă supărați, dar nu sînt eu cu legea. Cu legea e șeful... El o știe... că d-aia e șef!

— Bine, dar e o lege care curînd își aniversază anul de la publicare, cum se poate să n-o știți?

— Păi, dacă le-aș ști eu pe toate, atunci de ce mai e șeful șef!

— Și cine-i, mă rog, șeful? zic eu, nerăbdător.

— Gheorghe Strimbeanu. Dar să știți că nu-l găsiți. E în ședință. Știți ce face? Pre-

lucurează chiar legea cu privire la păstrarea și manipularea documentelor secrete...

— A trecut aproape un an — spuse colegul meu — și abia acum prelucrați legea?

— Or fi înțeles oamenii greșit! făcui eu. Pesemne au crezut că legea trebuie ținută secret!

Interlocutorul nostru a ridicat din umeri.

— Tovarășe Matei, aveți mape nesigilate și, după cum vedem, în ele păstrați documente secrete.

— Păi, ne-am gândit că dacă le sigilăm e tevatură mare... Ai nevoie de ele, rupe sigiliul, pune-l la loc, iar îl rupi, iar îl pui, nu-i birocrație?

Ne-am uitat cu înțeles unul la altul, eu și colegul meu.

— Dar documentația asta secretă din 1952 de ce nu-i predată la arhivă și stă la un loc cu hîrțile obișnuite?

— Păi, ce... nu stă în ordine? Și ca să vedeți cit de secretă o ținem, vedeți că

din 1952 n-a mai umblat nimeni la ea... Ce dovadă de «secret» mai bună decît asta?

— Atunci, vă rugăm, dați-ne și nouă desenul ăla... avea pe el ștampila «secret». E prevăzut și în registru!

— Cum să vă spun, dar desenul ăsta a devenit foarte secret.

— Cum adică?

— Nu mai știe nimeni de el...

— Adică s-a pierdut...

— Da! Așa că oricum nu-l mai vede nimeni! Nu e bine?

— Atunci, vă rugăm, dați-ne spre consultare documentația referitoare la fabricarea cricurilor hidraulice.

— A, pe asta, nu vă supărați, nu pot să v-o dau. E înregistrată și parafată ca fiind «strict secretă». Așa că... vă rog. Pin-aici!

Ne-am privit din nou reciproc, pînă cînd unul dintre noi a spart gheata:

— Păi nu mai înțelegem ni-

mic, tovarășe Matei. Aceste cricuri au fost trimise peste hotare cu documentație cu tot. Le știe lumea întregă. Tocmai pe astea ați găsit să le parafați?

— Le-o fi știind o lume, dar la noi e secret. Și, după cum vedeți, la noi tot ce e secret e sigilat, parafat, înregistrat și le ținem exact. Că mai sînt unele mici defecțiuni, mă rog, numai cine nu muncește nu greșește! Dar în general, la noi secretul e secret! Nu insistați că nu vă arăt nimic. Nici documentația de la cricuri, nici altceva.

S-a auzit un «crio» și o bufnitură. Colegul meu de raid sughițase și se întinsese pe jos leșinat.

Era un fel de concluzie la raidul nostru în privința păstrării secretului documentelor la «Mija».

AL. MÎNZU și
PETRE HLADCHI-
BUCOVINEANU

Vinzătorul de păsări ..gătite

—operetă în 3 acte găsite

de V.D. Popa

ACTUL I

Primul act începe cu finalul operei «Vinzătorul de păsări» a compozitorului Karl Zeller, când Adam se căsătorește cu Eva lui, poștărița Cristina. După consumarea lunii de miere la borcan, soțul își dă seama că ocupația găsită lui de către autorul celebrei operete nu mai este rentabilă. De aceea, trist, cîntă: «Cînd sârmanul tatăl meu/ Era tînăr cum sînt eu/ Prin orașe mici sau mari/ Vindea mierle și canari/ Care-n lumea «comme il faut»/ Țineau loc de radio».

Amintindu-și însă că iubita lui, Cristina, învățase, ca poștăriță, prin corespondență, să gătească, luă o hotărîre. De aci înainte, în locul cărților poștale, telegramelor sau mandatelor, ea va minui plicuri cu enibahar, piper, boia și alte condimente, gătind păsări pe care el le va vinde. Cristina, cu lacrimi în ochi (că tăia niște ceapă) acceptă.

Cortina este gata să se lase, dar apare corul sătenilor din partea locului. Oamenii, cu ochii la dirijor, o întreabă pe Cristina în fa diez ce se vor face ei fără poștărița care le împărțea scrisorile. La aceasta, cei doi tineri căsătoriți răspund în duet: «Nu vărsați lacrimi amare/ Cu un aer dezolant/ Ați uitat că poșta are/ Și la sate post restant?»

ACTUL II

Adam își dă seama că, pentru a vinde păsări gătite de Cristina, are nevoie de legume, printre care și roșii. În consecință, își ia hainele cele bune, hrană rece și la revedere de la tînăra nevastă, plecînd la cooperativa agricolă de producție din Cîrcea, județul Dolj, care, auzise el, cultivă roșii sub polietilenă. Aici, este primit cu piine și sare, toți crezînd că tenorul vine pentru a întări corul căminului cultural. Adam însă arată scopul deplasării lui, iar sătenii sînt de acord să contracteze cu el 76 000 kg de roșii din solariul ce urmează să-l proiecteze atelierul de proiectări al UJCAP-ului Dolj.

Ca dovadă, chiar atunci intră în scenă două personaje cu serviete în mînă și ordine de serviciu în buzunar. Cei doi, fără a fi rugați de cineva, încep să se laude pe cunoscuta arie «Noi sîntem profesori»: «Noi sîntem proiectanți/ De seamă și pedanți/ Și facem pe hîrtie/ Solarii, grozăvie/ Să iasă cu toptanul/ Tomate cît bostanul!»

Adam nu poate aplauda duetul pentru că în acest timp își freacă mîinile bucuroși că va avea roșiile dorite pentru gătit păsările. În aş-

teptarea lor, publicul urmează să servească suc de roșii la bufetul din holul teatrului, aşteptînd să înceapă

ACTUL III

Venind vremea de recoltare a roșiilor, Adam se pregătește să plece la C.A.P. Cîrcea. Întrucît acolo o să aibă de-a face, pe tarlale, cu arii, el își drege vocea cu trei ouă jumări, că tot era flămînd. Apoi, iată-l în biroul președintelui cooperativei. Adam îi dă mina și intrarea la aria de bun venit, dar celălalt nu scoate o notă. Eroul nostru îl întreabă, mirat, de ce nu cîntă, la care președintele răspunde că numai de așa ceva nu-i arde. În schimb, murmură:

— S-au dus roșiile!

— Cum s-au dus? sare Adam peste o parte din partitură.

— Iaca bine! S-au dus fără să răsară. Proiectul a fost întocmit greșit, din care cauză panourile solariului erau mai mici decît distanța dintre stîlpii de susținere ai acoperișului.

— Și ce-ați făcut?

— Alte gropi, în care am mutat stîlpii. Dar proiectanții n-au calculat bine rezistența lor și stîlpii au început să se prăbușească. Atunci noi ne-am amintit de-o arie de-a dumitale și am început să cîntăm ultimului stîlp rămas în picioare: «Mai stai, mai stai, nu cădea/ Ține-acoperișu-așa/ Ca noi de pe-acest pogon/ S-avem roșii, nu bulion!»

— Și stîlpul s-a lăsat încîntat?

— Aș! S-a dus la pămînt după ceilalți, dărimînd acoperișul solariului. Așa am pierdut 600 000 de lei.

Apoi, președintele, rol interpretat de un fost cîntăreț de muzică ușoară, uită partitura operetei și se adresează lui Adam pe notele melodiei «O, lady Mary»: «O ladă mică/ De roșii doar/ O ladă mică/ N-am din solar!»

Eroul nostru îi dă replica, apelînd la repertoriul Luminiței Dobrescu. Și, deși e tenor liric, devine dramatic oftînd: «Dacă din comuna asta/ Fără-o roșie azi plec/ Și-o să vînd eu și nevasta/ Pasăre gătită... sec/ Doar proiectul e de vină/ Că admise la solar/ Stîlpi umili care se-nclină/ Parcă au băut Cotnar!»

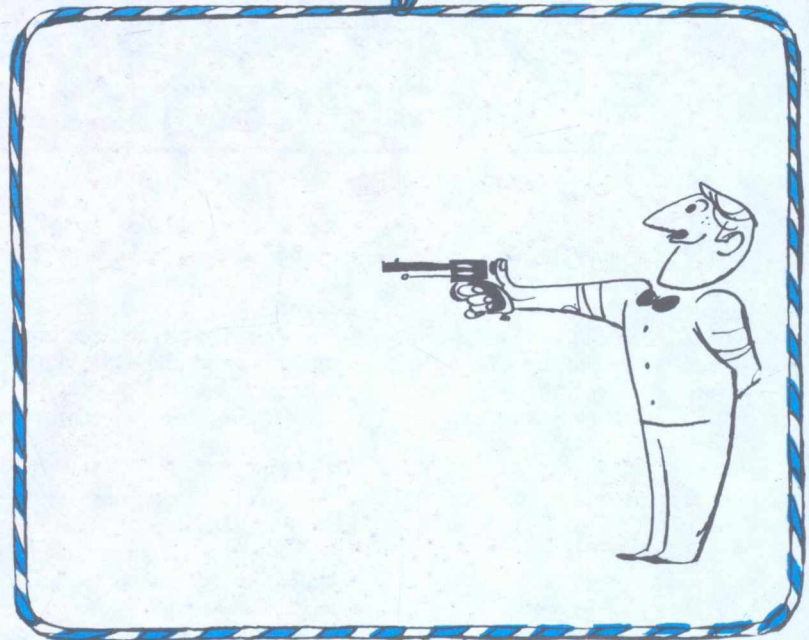
Corul sătenilor din Cîrcea, plăcîndu-i melodia, dar nu și opera atelierului de proiectări al UJCAP-Dolj, continuă: «Dacă-această operetă/ Ce s-a prezentat aci/ Prin județ se cam repetă/ Chiar cu alte melodii/ Doar UJCAP-ul e de vină/ Că sancțiunea cu efect/ La proiecte de duzină/ Nu și-o trece în proiect!»

DESENAȚI

CU NOI

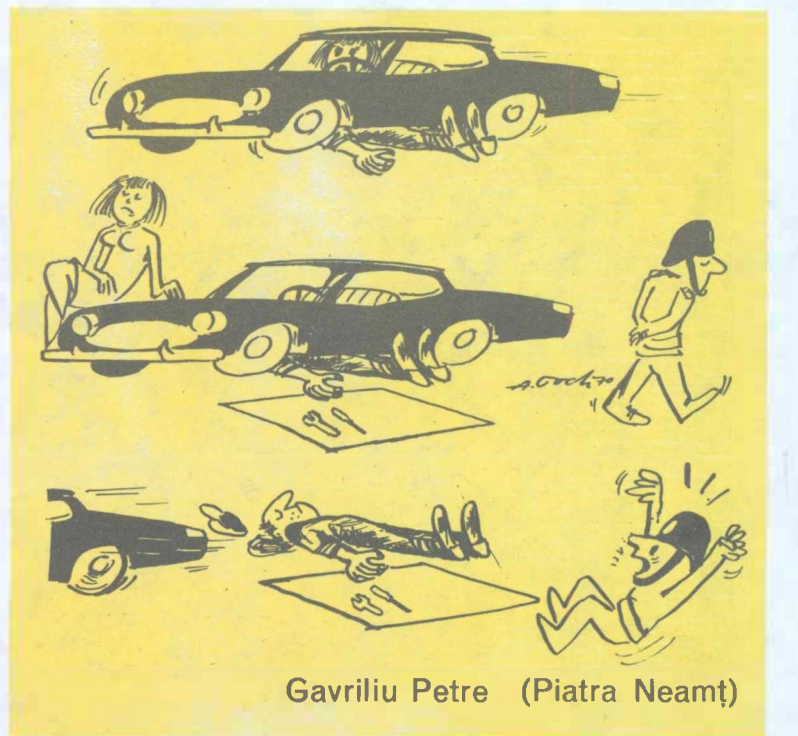
de A. POCH

PUBLICĂM MAI JOS DOUĂ DIN DESENELE
SELECȚIONATE LA CEL DE AL 3-LEA CONCURS
«DESENAȚI CU NOI»

Verniceanu Dorin (Botoșani)

Gavriliu Petre (Piatra Neamț)

DIN

MODĂ

*Vulpea își ciuntise coada
În capcană și neroada
Nu vedea că-i incomodă.
Mindră traversînd ciulinii
Strigă tare: — sînt la modă!
Că am coada în gen... mini.*
Sandu Russu, Bacău

UNUI BEȚIV

*Mort abia de-o săptămînă
N-are tihnă sub țărînă:
Că netrebnica-i vădană
Îi dă apă de pomană.*
**Aldea C. Alexandru
sat Cotu Văii,
jud. Constanța**

CUGETĂRI

- Unde-i laudă mare, vei găsi un om mic.
- Atenție la educație: cînd oul piuie nu mai e bun de omletă.
- Un semn că nu-ți merge bine este și acela că te gîndești la prieteni și meditezi: «Ce mult e de cînd nu i-am mai văzut».

Cecilia Haraga, Iași

- Unuia care nu are cap, nu-i poți cere să aibă obraz.
- Degeaba e masa rotundă, dacă sînt capete pătrate.

- Într-un singur caz ți se va accepta să treci prin viață împins de la spate: dacă te vei împinge singur.

- «Angajez urgent om care să sape groapa altuia». (Mie nu-mi stă în caracter).

Horia Maiereanu, Suceava

ANECDOTE

- Șeful poliției din Paris primește un telefon:

— Peste o oră, în pădurea Boulogne, doi oameni vor călca legea bătîndu-se în duel.

— Mulțumesc, domnule. Mi-a telefonat și celălalt.

Michail Stoiculescu, Loco

- *Doctorul:* — Înainte de a vă unge cu crema pe față trebuie să vă spălați, în prealabil, cu puțină apă.

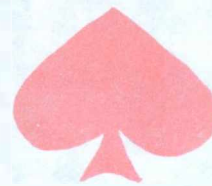
Pacientul: — Și dacă n-am prealabil, pot să mă spăl în lighean?

Constantin Crețu, Loco

- Pus pe distracție, un peștișor se avîntă în largul oceanului. Cînd în fața lui apăru o balenă, peștișorul o întrebă:

— Ce mai faci, fițo?

MIERE CU GUST AMAR

Intru la magazinul Întreprinderii de plante medicinale din B-dul Bălcescu — București și cer: «Vă rog un borcan cu miere de albine, de un sfert.» Vinzătoarea, amabilă: «Vreți să spuneți de un kilogram». «Nu. Vreau să spun de un sfert. Sau, ca să nu fiu catîr, hai să zicem de jumătate». «Dumneavoastră ziceți din care poștiți, dar noi nu vă putem zice decît de un kilogram. Asta primim de la centrală, asta vindem!»

Și întrucît așa vrea centrala, am fost nevoit să cumpăr un borcan de un kilogram. Am spus și mersi, pentru că, la urma urmei, dacă centrala poftea, putea să mă oblige să cumpăr o damigeană cu miere.

Știți cumva, dragi consumatori, pentru ce direcțiunea Întreprinderii «plante medicinale» nu livrează mierea în borcane mai mici, foarte solicitate de cumpărători? Vă inchipuți poate că I.R.V.A., furnizorul de borcane, nu are un stoc suficient? Are. 200 de mii de borcane de diverse mărimi. Aîtea are!... Dar conducerea «plantelor medicinale» e bîntuită de o idee fixă: să cumpere borcanele fără... capace! De ce? Ei, aici e aici! Fiindcă are capace în stoc supranormaliv!...

Mai sugerăm o posibilitate de a scăpa de acest ingrat stoc supranormaliv: la fiecare borcan de miere, cumpărătorii să fie obligați să achiziționeze și cîte cinci capace.

Pînă la găsirea unei soluții definitive, mincați, fraților, miere cu kilogramull!...

Păi să nu-ți sară capacul?

- Două doamne se laudau cu membrii familiei. *La coafor*
— Cum doriți să vă coafăm, doamnă?
— Pardon! Doamna e alături, la frizer. Eu sînt domnul!

Anescu Constantin, Tirgu Jiu

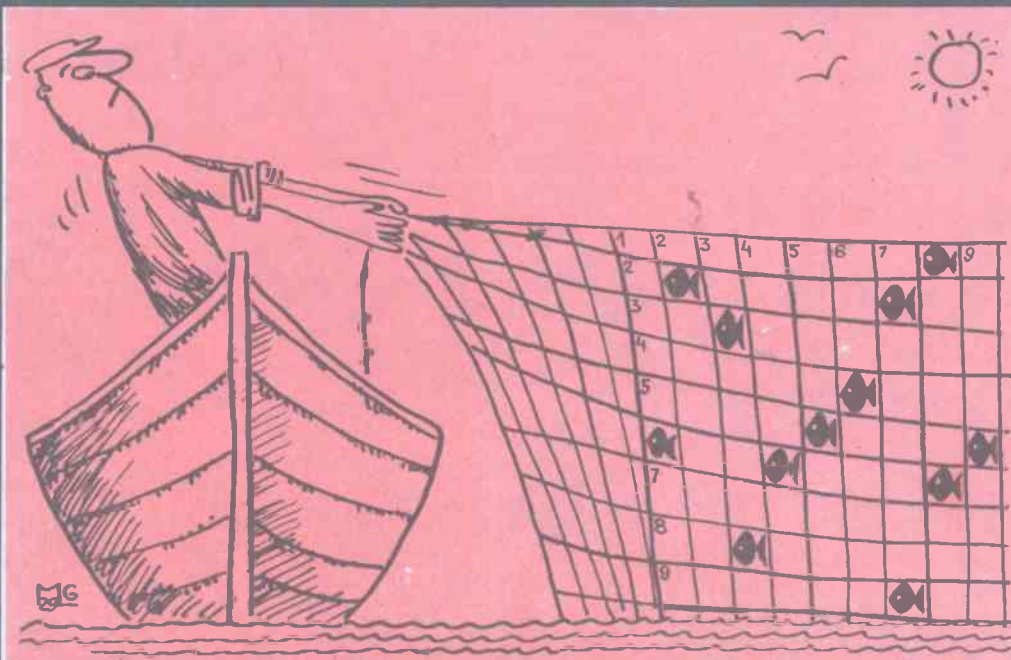
Chiriac Paul, Loco

POANTE LA PATRA

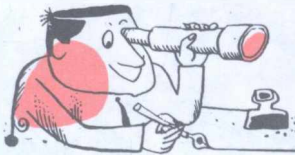
Giuseppe Navarra

Mihai Grosu

ORIZONTAL:
1) Proști ca oaia. 2) Făcute de florile mărului. — Intră perechi-perechi, în dormitor. 3) Scoase din fire! — Loc propice unei așezări omenești. 4) Cocoloșă într-un singur exemplar. — Gura leului. 5) O muzică ce-ți cam iese pe nas. — Rămas cu fața curată. 6) Precis în centru! — Cînd e mai mare devine comună. 7) Destinate timpului liber al puștilor. 8) Tot netot! — E dintr-o bucată. 9) Ceva de speriat... — E din popor.

VERTICAL:
1) Are păr pe limbă. — Sărac lipit pămîntului. 2) Făcută de rușine. 3) Lăsate în urmă! — Unul care s-a ars o dată și-o să se mai ardă. 4) Faci casă bună cu el. — Țeavă scurtă. 5) E de necrezut. — Circulă tot timpul prin Paris. 6) Se învelește toată lumea cu el. — Îi atrage în cursă pe amatori. 7) Din cale-afară. 8) Două oase. — N-are draci. 9) Își manifestă acțiunile prin tot felul de apucături. — Și-au găsit nașul.

URZICO DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

A avut un mare răsunet în Craiova știrea privind pe «distinși» Potîrcă Ștefan, Andreescu Marin și Rijniță Mircea, toți trei șefi de restaurant sau bufet din sectorul alimentației publice locale. Dobîndind averi considerabile pe căi ilicite, recent ei au trebuit să achite statului sume între 48 000 lei și 83 000 lei! De neconceput este însă faptul că acest «buche» continuă să lucreze în rețeaua TAPL-ului din localitate. Singura măsură «practică» luată pe linie administrativă, după descoperirea faptelor lor, este hotărîrea luată că de îndată ce vor fi găsite alte cadre, se va proceda la înlocuirea lor.

Formidabil, nu s-au putut depista pînă acum în tot orașul trei oameni care să-i înlocuiască?

Dar nu acesta-i motivul! Se pare că TAPL-Craiova s-a obișnuit atît de mult cu prezența în juru-i a unor asemenea elemente încît a ajuns să nu mai poată face altă alegere.

E de așteptat, tovarășii de la trus-tul de alimentație, să vă mai schimbați... gusturile! Ce, încă nu vi s-a acrit de atîta «ilicite»?...

Dumbrăveanu Ion, Craiova

URZICUȚO,

În raza Termocentralei din Rogojelu funcționează un magazin, de soarta căruia se ocupă Biriș Elena. Într-o bună zi, mai pe la ora prinzului, s-au adus diferite mărfuri pe

care responsabilă le-a depozitat în unitate, urmînd ca a doua zi să le sorteze. În loc însă ca această treabă s-o înceapă cu cel puțin un ceas înainte de ora deschiderii: ora 9 — ea s-a pornit la aranjarea mărfurilor abia pe la 8,30, motiv pentru care cumpărătorii adunați în fața magazinului au fost nevoiți să aștepte afară cam pînă în jurul orei 10! La un moment dat, unul dintre cetățenii aflați la rînd, pierzîndu-și calmul, a intrat în magazin cu încă vreo cîteva persoane, rugînd-o pe responsabilă să le vîndă din produsele care fuseseră deja așezate în rafturi. Cei care au trecut pragul magazinului aveau dreptate deoarece fiecare dintre ei era deosebit de grăbit, avînd diverse treburi. Și în loc ca Biriș Elena să rezolve operativ cererile acelor clienți, ea s-a gîndit că-i mai nimerit să-i pedepsească. Drept care a ieșit tiptil din magazin, a încuiat ușa pe dinafară și i-a «sechestra» pe toți cei aflați înăuntru! În fine, cele petrecute n-au fost chiar atît de grave, deoarece după o oră ea s-a înapoiat și i-a «eliberat» necondiționat...

Întrebunțînd asemenea metode, inventiva Biriș Elena ar putea găsi într-o bună zi, încuiat pe dinăuntru, un alt responsabil!...

*Munteanu Dragomir,
Rovinari, jud. Gorj*

URZICO DRAGĂ,

Cu multă vreme în urmă a început în cartierul Bocșa II construcția unui bloc cu cinci etaje. Lucrările o dată pornite, totul părea că se desfășoară normal. Dar iată că într-o dimineață s-a pornit pe neașteptate un vînt care a smuls acoperișul și l-a aruncat în stradă, unde s-a «întîns» de-a latul și a blocat circulația!... Această rapidă demontare a acoperișului denotă modul superficial în care a fost el montat. Printre altele, în afară de ritmul lent în care se lucrează, ar mai fi de menționat și faptul că, din lipsă de țevă, canalul termic nu a putut fi terminat, că nu există pe șantier fitinguri și robinete pentru radiatoare, că centrala termică are nevoie de un cazan, pe care ia-l de unde nu-i ș.a.m.d.

Fiind în această situație, viitorii chiriași așteaptă cu maximum de nerăbdare ziua cînd blocul va fi dat în folosință, că s-au cam săturat să tot privească din stradă zidurile în jurul cărora se lucrează mai mult alternativ decît continuu...

Poate că în legătură cu această «variație» o să se găsească cineva să ne pună și pe noi la... curent!

*Un grup de cetățeni din Bocșa,
jud. Caraș-Severin*

RUBRICĂ REALIZATĂ DE
DAN MANOLESCU

I. Davidescu

FĂRĂ CUVINTE

SERVICIU PROMPT

Promptitudinea intervențiilor specialiștilor de la Centrul de depanare și reparații a televizoarelor și aparatelor de radio din Călărași este proverbială. Proverbele însă pot defini o anume stare de fapt existentă la un moment dat — bună sau rea — după cum e cazul.

Spre exemplu, dacă spui: «Ziua bună se cunoaște de dimineață», nu înseamnă că trebuie neapărat să te scoli cu noaptea-n cap pentru a-ți da seama dacă ziua va fi într-adevăr bună. Nu, asta însemnează că, de fapt, ai televizorul defect și trebuie neapărat să te înființezi la sus-numitul centru, cînd încă nu... s-a dus luna la culcare. Cu această ocazie vei constata că: «Cine se scoală de dimineață, departe ajunge». Adică vei vedea că în față, la rînd, mai stau încă alte zeci de persoane, venite de hăt de departe, cu televizoare și aparate de radio «în garanție», aduse cu grijă pe cărucioare sau săniuțe pentru că... specialiștii nu fac reparații la domiciliu.

Așa a pățit și pensionara Enescu Aneta din Călărași, str. Viitor nr. 93, care a cumpărat la începutul lunii ianuarie un televizor «Miraj» și care, pînă la sfîrșitul lunii februarie, s-a «delectat» că-rîndu-și aparatul la centrul de depanare fără ca «minunea cu ecran» să dea vreun semn de viață. De fiecare dată o întîmpina meșterul Puchiu Vasile, care-i spunea:

— Văd că mergel!...

— Merge, maică, îi răspundea pensionara, că-l adusei cu sania. Apoi, după ce Puchiu îi meșterea ceva, completa:

— Gata, acum să stai liniștită acasă!... N-o să te mai deranjeze. Și într-adevăr, televizorul n-o deranja de loc. Stătea ca un surd-muț în casă.

Văzînd situația, pensionara a mai făcut o ultimă experiență în luna lui februarie și a bătut — e drept cu mai puțină încredere — la ușa centrului de reparații din Călărași.

— Bună ziua!... a îngăimat ea.

— Of... «Bună ziua ți-am dat, belea mi-am căpătat!» i-a răspuns specialistul plictisit. Iar ai venit cu televizorul?... Așteaptă dumneata acasă, o să trec mîine după amiază și o să ți-l pun la punct!...

Se vede treaba că după amiaza în care va sosi meșterul este situată pe undeva prin apropierea «Sfîntului Așteaptă». Asta pentru că de atunci, în zadar așteaptă Enescu Aneta ivirea specialistului. A promis că vine, dar, vorba lui, a pus punct.

Iată de ce noi punem virgulă și așteptăm ca forurile în drept să acționeze în continuare.

Că doar pentru a se schimba metoda de lucru a acestei cooperative, n-o fi nevoie chiar de un... miraj!

TANGENTĂ

de D. Mazilu

Mă fac ecou unor banale fapte:
Un șef contabil își fiersese lapte...
Și cum atent nu prea era de loc,
Binevoi să-i dea laptele-n foc!

Atunci a înțeles mai bine rolul
Pe care-l are, preventiv, controlul!

ÎN LEGĂTURĂ CU CONDIȚIILE DE PARTICIPARE LA CONCURSUL DE DEZLEGĂRI AMINTIM CITITORILOR NOȘTRI CĂ:

— SOLUȚIILE POT FI TRIMISE ÎN TERMEN DE ZECE ZILE DE LA DATA DE APARIȚIE A REVISTEI; PREMIUL (CONSTÎND ÎNTR-UN ABONAMENT PE UN AN LA REVISTA NOASTRĂ) SE VA ACORDA TRIMESTRIAL PRIN TRAGERE LA SORTI UNUIA DIN CEI 6 CÎȘTIGĂTORI DESEMNAȚI ÎN TRIMESTRUL RESPECTIV.

Cîștigătoarea concursului
«Poante la pătrat» nr. 3:
Virginia Peter, Craiova.

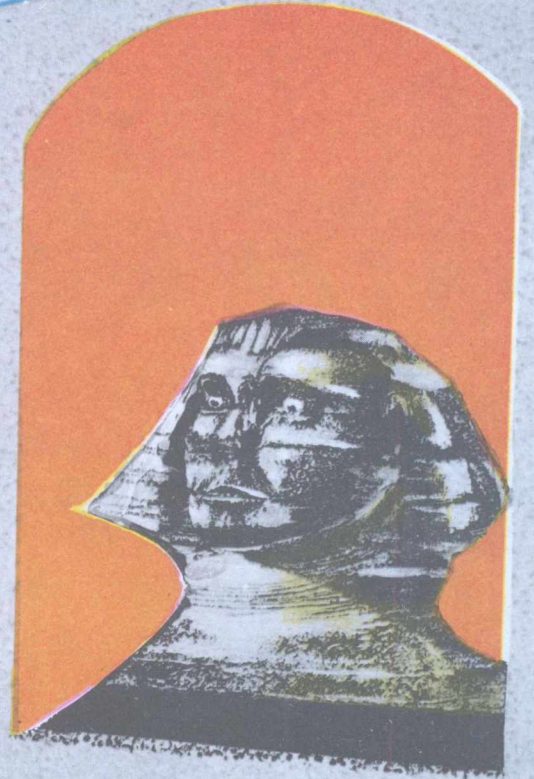
URZICA

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15.
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic «Casa Scintei» 44.601

Nell Cobar

INFORMAȚII

OMUL POTRIVIT LA LOCUL POTRIVIT...

NELL COBAR